ma lähhäkſin, küllа ei olle ka kuigi kaugel ennam, ja küllakubja jureſt juhhatab teid iggaüks ſenna, kuhho minna teid ollekſin winud — Jummal aitko teid ja mind!

Nüüd olli Tio ja Rein jälle üksi, ja Tio ütles: kes isse häddas, tunneb ka teiſe waewa — ei Laur pakkund wankrit, et ta kül ſeddaſamma teed aias, ja ſe naene tulli ommaſt minnemisſeſt taggaſi, meid ſaatma — kel hea pölli kä, mis ſe holib teisteſt. Siis ütles Rein: Jummal tännatud, meie ello olli tännini kül römus ello, agga kelle häddalisſeſt olleme meie ennaſt lahti lönud? ja ſeddaſamma naeſt, kes nüüd kiddur, ollen ma tunnud kui ta terwe ja priſk olli, ja ſeſamma helde meel juhhatas temma ſüddant ikka; kes temma wasto nuttis, ſelle ſeltſimehheks ta kohhe jäi, kui ta muud abbi ei woinud anda — agga ehk praego ei panne ükski temma enneſe hädda tähhele. Nenda jutto aiades katſuſid nemmad läbbi metſa heinakoormaſt möda ſada. Agga ſelle koorma perremees kutſus Reinut enneſele abbiks, wan-

krit parrandama, ja Rein wastas, nagu kurjaga: ma ollen isse abbita! Seſt, ſeſt naeſeſt räkides, tulli ta mele, kui mittokord need temmaſtgi tagganend, kellele ta head teind, ja ſe ligutas temma werd. Siis ütles Tio jälle: oi, oi, Rein! öige praego nomisid mind, ja nüüd teed isse patto, jä ſeia aitma, ma lähhän lapſega eel — küllas mind ikka kätte ſaad. Ja Rein wastas: anna andeks! ja läks aitma. Nenda öiendab wagga abbi-ello rahwas teine teiſe eksimiſt, ja ſe kallis ſanna: anna andeks leppib neid ikka ärra. Abbikaſad, kes teie agga kurja tehhes ühhes nous ollete, noudke takka Tio ja Reino meelt — ſoendage ommad ſüddamed nende armastusſe tulle äres! ſiis teie kowwa meel jääb pehmeks, enne kui pörgo tulluke ſedda weel kowwemaks kedab. Agga ſelle tee-raia liggi, mis Tio metſaſt läbbi piddi minnema, olli ühhe ſure kiwwi warjul üks wanna hallipeaga mees istumas, — ſe laulis:

Raske ſiin on ello te,
Siiski röõm on taewa minnа!

Eesti-Ma Rahwa Kalender 1811, lk. 20